

Predica de la Krefeld

Duminică, 01 noiembrie 2015, ora 10³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **1 Petru 1:22**: *„Deci ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățat sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima”*. Fraților și surorilor, *iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima*, nu doar în cuvinte, ci în adevăr și realitate. Noi știm că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inima noastră, prin Duhul Sfânt. Știm că dragostea este primul rod al Duhului Sfânt, așa cum este scris în Gal. 5:22: *„dragostea, bucuria...”*. Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască toate aceste lucruri! *„...iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima”*. **1 Pet. 1:23-25**: *„fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă, și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie”*.

Îi mulțumim Domnului nostru pentru toate aceste cântări minunate. Ne gândim că lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Înainte ca noi să-L putem iubi pe El, El ne-a iubit mai întâi. Aceeași dragoste care a fost descoperită pe Golgota: *„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat...”*, aceeași dragoste este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt așa încât noi ne putem iubi unii pe alții din toată inima, fără să ne uităm la fața omului. Pavel a putut scrie: *„Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu”* (Rom. 15:7). El n-a început să ne corecteze și să ne spună: *„Tu trebuie să fii așa și așa”*. Nu! El ne-a primit așa cum am fost. Iar după aceea a

început schimbarea, dezbrăcarea omului vechi și îmbrăcarea omului nou.

Chiar acum am citit în Gal. 4 că noi am fost înfiați, așezați în poziția de fii și fiice; iar în Efes. 5 este scris: pentru ca Biserica să fie fără pată și fără zbârcitură, ca noi să putem sta înaintea Lui cu bucurie, Domnul nostru a trebuit să treacă prin multe necazuri, suferințe și încercări, mergând până la moartea pe cruce. Dar atunci a venit biruința asupra lui Satan, asupra iadului și tuturor puterilor întinericului. Din acest motiv se putea spune dinainte în Ps. 47:5: *„Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței”*. Mai întâi El, ca Miel al lui Dumnezeu, a luat asupra Lui durerea întregii lumi, tot păcatul, toată greșeala. El a fost respins de această lume, alungat și totuși El a fost Jertfa, a plătit prețul și după aceea, cu bucurie, cu strigăte de biruință, S-a urcat sus în slavă și a strigat: *„Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! – «Cine este acest Împărat al slavei?» – Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte, Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei! –”* (Ps. 24).

Cu adevărat Dumnezeu are un plan de mântuire atât de minunat pe care îl desfășoară mai departe cu noi, prin harul Său, până la sfârșit, până când noi vom ajunge de la credință la vedere.

Voi aduce saluturile pe scurt. Astăzi dimineată între orele 6 și 7 am primit primele telefoane. Sunt sincer. După fiecare predică sunt mulțumitor, dar mă simt atât de nevrednic și mă gândesc la mine: „Cu atâta slăbiciune ai adus Cuvântul”, dar după aceea Cuvântul rezolvă cu atâta putere divină toate lucrurile. Într-adevăr nu este omul; este Cuvântul. Noi suntem doar purtătorii Cuvântului. El este Cuvântul, El Își descoperă puterea și slava.

Este frumos că noi suntem legați cu Dumnezeu și cu toți din întreaga lume. Suntem mulțumitori că avem astfel de frați care vestesc mai departe Cuvântul Domnului. Cu mare plăcere i-am chema în față pe toți frații slujitori ca să spună scurt câteva cuvinte, să se roage împreună cu noi și să-I mulțumească Domnului nostru. În această

dimineată vreau să-l salut pe fratele Etienne Genton din toată inima. El traduce în limba italiană. Frate scump, Dumnezeu să te binecuvânteze în mod deosebit! Cu adevărat Dumnezeu S-a îngrijit de toate limbile. Gândiți-vă la aceasta: un elvețian se mută în Italia; și într-o zi a sosit timpul când Dumnezeu l-a putut folosi. Gândiți-vă la toți frații noștri care traduc, fie în limba poloneză, fie în cehă, fie în rusă, Dumnezeu S-a îngrijit pentru toate limbile, pentru tot, pentru că ultimul mesaj trebuia să fie dus tuturor popoarelor și limbilor, iar aceasta se întâmplă într-adevăr în timpul nostru. Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată înainte.

Fratele Trapani, pe care toți îl cunoaștem, a avut pe inimă să ne scrie câteva rânduri. El ne scrie: „Frate Frank, așa cum ieri seară ai spus că: «Din zilele Domnului nostru Isus nimeni n-a fost trimis cu o trimitere atât de puternică ca aceea dată fratelui Branham». Tot așa noi putem spune că n-a mai fost nimeni pe pământ care a predicat Cuvântul lui Dumnezeu atât de curat, printr-o trimitere divină directă, care să poarte Cuvântul lui Dumnezeu atâția ani. Mulțumiri fie aduse Domnului nostru. Mulțumiri pentru fratele Frank. Salutări și binecuvântarea lui Dumnezeu!”.

Cine suntem noi? Cine ești tu? Cine sunt eu? Totul este numai harul lui Dumnezeu. Cine a fost Avraam? Până să-l cheme Dumnezeu el trăia în Ur, Haldea, unde slujea altor dumnezei împreună cu părinții lui de partea cealaltă a Grădinii Eden, dincolo de Basra. Dumnezeu l-a găsit, l-a ales, l-a chemat afară din toate lucrurile, l-a dus în țara făgăduită. Unde ai fost tu? Unde am fost eu? Unde am fost noi toți? Noi am fost undeva, dar Dumnezeu ne-a găsit, ne-a primit și ni S-a descoperit într-un mod minunat. Cel mai frumos lucru este că toți cei ce sunt născuți din Dumnezeu primesc legătura cu Dumnezeu, pot crede Cuvântul ceasului din toată inima și le este descoperit. Astfel că ei nu mai au nevoie să ia lecții particulare. Nu trebuie să mai aibă loc vreo discuție. Când Domnul ne vorbește personal și ne deschide înțelegerea pentru Scripturi, atunci toți suntem învățați de Dumnezeu. Așa cum este scris: „*Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului*”.

Noi am acceptat și primit această învățătură dumnezeiască originală. Doar pentru câteva momente dacă te uiți la evenimentele din timpul nostru, totul este în mișcare, popoarele se frământă. Așa cum este astăzi n-a mai fost înainte. Dacă ne gândim, și pe Muntele Templului din Ierusalim în fiecare zi se întâmplă ceva nou. Lumea nu se poate liniști. Toți din Roma, din Washington și Moscova, toți sunt lăsați în pace. Dar vedem ce se întâmplă în Ierusalim, orașul pe care Dumnezeu l-a ales, cu Muntele Templului pe care Avraam l-a văzut deja și pe acest munte Moria l-a adus ca jertfă pe fiul său Isaac. Muntele Moria este Muntele Templului. Dumnezeu a înfăptuit istoria Lui de mântuire deja în Vechiul Testament. Nu doar o alegere, nu doar alegerea lui Avraam din Ur, Haldea. Niciun om nu s-ar fi gândit la aceasta, dar Dumnezeu S-a gândit și ne-a dat un exemplu prin Avraam. Avraam l-a crezut pe Dumnezeu. El a lăsat în urma lui orice idolatrie, Dumnezeu a făcut un legământ cu el și Avraam a știut în cine crede. Domnul i-a dat făgăduințe personale și i-a dat făgăduințe pentru toate celelalte popoare: *„Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”*. Din ce motiv? Pentru că Avraam l-a crezut pe Dumnezeu. Și toți din toate popoarele, din toate limbile și din toate națiunile care Îl cred pe Dumnezeu vor fi binecuvântați așa cum a fost binecuvântat și Avraam. Avraam și-a primit făgăduința personală, este scris în Gen. 18:10: *„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu”*. Ambele. Făgăduințele personale care sunt în legătură cu planul de mântuire, căci Avraam avea doi fii; îl avea pe Isaac și pe Ismael. Unul l-a primit pe baza unei făgăduințe și peste acesta se odihnea binecuvântarea. Unul era primit pe baza Duhului, iar celălalt a fost doar un fiu trupesc, fără făgăduință. Noi suntem copii ai făgăduinței pentru că Dumnezeu ne-a acceptat și ne-a primit. Noi nu Îl credem pe Dumnezeu doar pentru că Avraam l-a crezut; noi Îl credem pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu ne-a vorbit în mod personal și Cuvântul Lui a căzut în inima noastră și toate aceste făgăduințe pe care El ni le-a dăruit le-am primit și le-am acceptat prin credință.

În ce privește Israelul și lucrurile care se întâmplă în jurul lui, noi am citit din Isaia 17 sau din Ezechiel cap. 37, 38, 39, ca să vedem

și să recunoaștem toate textele unde Dumnezeu vorbește despre timpul de sfârșit și despre tot ce se va întâmpla la sfârșit. Noi le vedem și le recunoaștem. În Isaia 2:1-3: *„Prorocia lui Isaia, fiul lui Amoț, asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului. Se va întâmpla în scurgerea vremurilor („în timpul de sfârșit al vremurilor” – lb. germ.), că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: «Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim, cuvântul Domnului”. Imediat după aceasta, în vers. 4 scrie: „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulile lor cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul”.*

Dar ce este scris înainte, ce se întâmplă înainte? Înainte de aceasta o să fie făcute săbii din cosoare. Ceea ce va fi înainte este scris în Ioel 3. Aici însă toate lucrurile ajung la sfârșit, oamenii vor găsi drumul înapoi la Dumnezeu și se vor întoarce la Ierusalim.

Citim în Ioel 3:13-16: *„Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline, și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor! („Mare este lipsa de Dumnezeu!” – lb. germ). Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății. Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea. Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul...”. Înaintea acestor versete am putea citi vers. 10: „Fiarele plugurilor voastre prefăceți-le în săbii, și cosoarele, în sulile! Cel slab să zică: «Sunt tare!»”.*

Înainte de aceasta, înainte de lupta împotriva Ierusalimului, toate popoarele se vor aduna în valea Armaghedon, în această vale a lui Izreel. Când am fost pe Muntele Carmel ne-am uitat în josul acestei văi a lui Izreel și într-adevăr acolo au loc două sute de milioane care își vor avea sfârșitul acolo, când se vor ridica împotriva

Israelului în această luptă finală. Dar după aceea, așa cum am citit, săbiile vor fi prefăcute în pluguri. Toți care vor mai rămâne după această luptă și cărora le va reveni mintea și orientarea, atunci vor înțelege că Dumnezeu a ales și a binecuvântat pe poporul Său Israel și atunci, prin har, poporul Israel va fi pus ca o binecuvântare pentru ei.

Este foarte important să recunoști că acum noi trăim în ultima secvență a timpului de har. Noi accentuăm tot timpul ceea ce se întâmplă, aceste tulburări între popoare. Așa cum este scris clar în Isaia 17:12: *„Vai! ce vuiet de popoare multe, care urlă cum urlă marea! Ce zarvă de neamuri, care mugesc cum mugesc niște ape puternice”*. Pretutindeni sunt aceste urlete, această zarvă. Noi am auzit la știri, popoare și multe gloate sunt pe drum, umblă dintr-un popor într-altul. Mai departe în vers. 13 este scris: *„Neamurile mugesc cum mugesc apele mari... Dar când le mustră Dumnezeu, ele fug departe, izgonite...”*.

Frați și surori, citim în Luca 21:25: *„Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor”*. Așa cum este scris în Isaia, aceste lucruri au fost prorocite și scrise în prorocul Isaia cu opt sute de ani înaintea lui Hristos, și acum, la două mii opt sute de ani de când au fost spuse și anunțate aceste lucruri, ele se întâmplă în mijlocul nostru, în timpul nostru. Noi am putea merge de la un text biblic la altul și să spunem: aici se împlinește Cuvântul profetic înaintea ochilor noștri.

Frați și surori, pentru noi acesta este cel mai important timp din toată istoria de mântuire a ultimilor două mii de ani, este ultima parte. Ferice de toți aceia care pot recunoaște, prin har, că prin slujba fratelui Branham s-a făcut introducerea în întregul planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Eu n-aș fi știut și nici tu n-ai fi știut toate aceste lucruri dacă Dumnezeu nu l-ar fi folosit pe iubitul nostru frate pentru aceste lucruri. Așa cum Pavel a putut spune în Fapte 20:27: *„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu”* tot așa și fratele nostru Branham și, de asemenea și noi putem spune astăzi: nouă ne-a fost propovăduit și arătat întregul plan de mântuire, de răscumpărare, de la început. Pentru că păcatul originar din Grădina

Eden a avut loc într-un trup de carne și sânge, Domnul nostru a trebuit să vină într-un trup de carne și sânge ca să poată lua asupra Lui întreagă vină pe care noi o purtăm în acest trup de carne și sânge și s-o poată duce la cruce. Dar în înviere n-a mai fost nicio urmă de vină și păcat. Toată vina a fost acoperită, prețul a fost plătit pe deplin și Domnul nostru a înviat cu un strigăt de biruință. Tot așa este și cu noi. Prețul a fost plătit, un preț scump a fost plătit. Noi n-am fost răscumpărați cu lucruri pieritoare, nu cu aur, nici cu argint, ci noi, poporul noului legământ, am fost răscumpărați cu Sângele scump al Mielului, cu Sângele legământului celui nou.

S-o spunem încă o dată cu toată încrederea. Dacă Dumnezeu n-ar fi trimis un proroc ca să ne descopere prin el întreaga profeție biblică și aceste taine care au fost ascunse, atunci cine dintre noi ar fi observat că acest Cain n-a fost amintit nici o singură dată în spița de neam, nici în Vechiul și nici în Noul Testament? Nu în Geneza 5, nu în 1 Cro. 1 și nici în Luca 3, nici o singură dată, Cain, care a fost fiul Evei, n-a fost amintit în seminția de neamuri pentru că el n-a fost un fiu al lui Adam. Așa cum spune sfânta Scriptură, Cain provine de la Șarpe. Dumnezeu a pus această vrăjmășie între Sămânța dumnezeiască și între sămânța vrăjmașului, iar această vrăjmășie vine întotdeauna de la vrăjmașul.

Este un cuvânt în Gal. 4 unde ne este arătat exact de unde vine această vrăjmășie. Și în timpul nostru, noi nu suntem supărați pe nimeni, avem doar o mare durere în inimă. Acest lucru este scris în Gal. 4. Mai întâi citim vers. 27; de fapt ar trebui să citesc mai de sus, dar încep cu vers. 27: *„Fiindcă este scris: «Bucură-te, steapo, care nu naști deloc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.» Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și, cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum”* (27-29) .

Ai prigunit tu pe cineva? Am prigunit eu pe cineva? Nici nu mă gândesc la așa ceva. Dar câți mă prigonesc pe mine? Câți și-au deschis larg gura și m-au defăimat, spunând lucruri mincinoase de

neimaginat. Astfel putem vedea ce fel de sămânță a fost semănată în noi. Sămânța dumnezeiască nu prigonește niciodată. Sămânța divină este prigonită. Îi mulțumim Domnului nostru că tot timpul ne putem regăsi în aceste cuvinte sfinte și prețioase.

În Gal. 3:6 avem cuvintele prin care putem fi zidiți din nou: „*Tot așa și «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire»*”. Așa este astăzi cu tine și cu mine. Tu și eu, noi Îl credem pe Dumnezeu, iar aceasta ne este socotit ca neprihănire. „*Cine nu-L crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos*”, așa este scris în 1 Ioan 5:10. Domnul nostru a spus în Ioan 8:24: „*dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*”. Credința trebuie să devină o biruință, trebuie să biruiască tot ce este necredință. De ce Îngerul Domnului i-a spus fratelui Branham: «Dacă vei reuși să-i faci pe oameni să te creadă, atunci rugăciunii tale nu-i va sta nimic în cale, nici chiar cancerul.»?

Frați și surori, și voi care ați venit pentru rugăciune, dacă voi nu credeți că noi suntem însărcinați de Dumnezeu și avem dreptul și obligația să ne rugăm pentru bolnavi, atunci să nu veniți în față pentru rugăciune. Dar dacă voi credeți ceea ce este scris, și anume că Domnul le-a spus ucenicilor în porunca misionară: „*Veți pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa*”, atunci veniți pentru rugăciune. Dacă voi veniți într-o astfel de credință în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci trebuie să se întâmple și se va întâmpla. Altfel nu merge. Dar noi nu putem veni, să ne uităm în stânga și-n dreapta și să nu știm ce dorim, să nu știm ce vrem. Fiecare pas al nostru trebuie să fie un pas al credinței și al ascultării pentru ca noi să putem primi într-adevăr ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu.

Mai departe, în Gal. 3:7-8, este scris: „*Înțelegeți și voi, dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine»*”.

Aici trebuie spus că în Matei 1:1 a fost menționat Avraam și că: „Isus Hristos a fost fiul lui Avraam, fiul lui David, Fiul lui

Dumnezeu, Fiul omului”. În Vechiul Testament, Dumnezeu a scris istoria mântuirii pe care a pregătit-o și a împlinit totul pe baza credinței și ascultării. Dar aici este trecerea de la Avraam la Isus Hristos, Domnul nostru, de la poporul Israel la toate neamurile. Voi toți știți la ce se referă și astăzi evreii, îndeosebi evreii carismatici. În Israel sunt treizeci și unu de adunări mesianice diferite care cred în trinitate și toți aceștia cred că mântuirea vine de la evrei pentru că ei iau Ioan 4:22 unde Domnul i-a spus femeii de la fântână că: „*Mântuirea vine de la iudei*”; ei iau această învățătură și spun că „evreii sunt rădăcina și toți ceilalți sunt doar ramurile”. Nu, nu este așa. Mântuirea vine de la Dumnezeu. Mântuirea a venit la evrei, dar mântuirea a trecut de la evrei la națiuni. Rădăcina nu este poporul Israel. El este Rădăcina și Vlăstarul. Noi suntem mulțumitori din toată inima că nu avem un amestec, ci o propovăduire clară a Cuvântului clar al lui Dumnezeu pentru ca totul să fie rânduit în mod biblic.

Mergem mai departe în Gal. 3:13-14: „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn» –*”. Apoi urmează confirmarea, din ce motiv s-a întâmplat aceasta și cu ce scop este în legătură aceasta. Vers. 14: „*pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus...*”. Nu prin poporul Israel, ci prin Isus Hristos. El este mântuirea lui Dumnezeu și doar în El am primit mântuirea prin credință. Noi binecuvântăm Israelul din toată inima, dar nu dăm cinstea niciunui popor, ci noi dăm toată cinstea Dumnezeului atotputernic, Cel care a rânduit toate lucrurile dinainte. Să citim încă o dată vers. 14: „*pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit*”. Să ne gândim la Luca 24, la Fapte 1: „*Așteptați în Ierusalim făgăduința Tatălui. După aceea voi Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului*”.

Frați și surori, într-adevăr noi Îi putem mulțumi lui Dumnezeu că totul a fost rânduit într-un mod corect și noi putem înțelege totul în mod corect. Legea își are locul ei. Prin Lege a venit cunoștința păcatului. Fără Lege, niciun om de pe pământ n-ar fi știut ce înseamnă

păcatul. Așa este scris și noi o putem citi din Rom. 3:20, unde ne este spus: *„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”*.

Ce a spus Domnul nostru? *„Când va veni Duhul Sfânt, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”* (Ioan 16:8). Duhul Sfânt folosește Legea ca să ne convingă, pe tine și pe mine, de vina noastră. Iar după aceea noi auzim că pedeapsa care trebuia să te lovească pe tine și pe mine, a luat-o El asupra Lui. El, Dătătorul Legii, El care l-a creat pe om vulnerabil la căderea în păcat, a luat păcatul și pedeapsa asupra Lui și a purtat totul la cruce, pentru tine și pentru mine. Frați și surori, aici este punctul: dacă Dumnezeu n-ar fi făcut-o așa, atunci totul ar fi fost un automatism, totul era automat. Nu! Dumnezeu a dorit decizia ta și decizia mea, ca, de bună voie, fără nicio obligație, noi să-L iubim, să-L credem și să-I fim ascultători. Noi știm, în Gen. 1 omul a fost în trupul duhovnicesc, dar abia după ce omul a fost pus în trupul de carne, a fost scoasă Eva din Adam. Iar după aceea a venit încălcarea Cuvântului, a venit îndoiala: *„Oare a spus Dumnezeu?”*. Dar oamenii puteau să decidă. Eu și tu, noi ne putem decide. Vă rog și astăzi, luați decizia bună pentru Domnul! El a luat decizia pentru noi și înaintea întemeierii lumii El a scris numele noastre în Cartea Vieții Mielului, care a fost junghiat. Astăzi, tu și cu mine putem lua decizia bună pentru Domnul, astfel ca noi să putem spune ca și Iov în timpul său: *„Eu știu că Răscumpărătorul meu este viu”* (Iov 19:25). Iov s-a rugat ca să fie un Mijlocitor, un Apărător care să intervină pentru el, iar după aceea a primit siguranța: *„Eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ”* și împreună cu El va veni și biruința pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o prin har. Poți tu să spui: *„Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește?”* Este o siguranță veșnică: *„Isus este al meu”*. Să știm că am primit har înaintea lui Dumnezeu, că am primit iertarea și întreaga mântuire și că acum avem o legătura directă cu El și lucrarea Lui prezentă. Așa cum a fost citit în cuvântul de introducere, noi am fost născuți din Cuvântul veșnic care rămâne în veac. O, ce prețios! Cuvântul este Sămânța. El, Cuvântul care a

devenit trup a fost Sămânța, iar noi suntem sămânța dumnezeiască. El, Fiul lui Dumnezeu, noi, fiii și fiicele lui Dumnezeu. Voi care nu erați poporul lui Dumnezeu, veți fi numiți fii ai Dumnezeului Preaînalt. Noi am fost înfiați, așa cum este scris așa de clar în Gal. 4.

Citim încă o dată Rom. 3:20: *„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”*.

Dacă n-ar fi fost spus: „Să nu preacurvești. Să nu dai mărturie mincinoasă”, să nu faci aceste lucruri greșite. Dacă n-ar fi fost date cele zece porunci, atunci niciun om n-ar fi putut avea orientare, nu ar ști de exemplu ce este minciuna. Să-I mulțumim lui Dumnezeu că El a dat Legea care ne-a adus cunoștința păcatului și ne-a convins de starea noastră păcătoasă. Nu doar să recunoaștem că am greșit și că suntem vinovați, ci El, Dătătorul Legii, a venit la noi și a luat asupra Lui tot blestemul Legii și a devenit blestem pentru noi, pentru ca binecuvântarea veșnică a Dumnezeului veșnic să poată veni asupra noastră. Mulțumire să-I fie adusă Dumnezeului celui viu pentru acest plan desăvârșit de răscumpărare pe care El ni l-a dăruit, prin har.

Mergem mai departe la Rom. 3:21-22: *„Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu fără lege – despre ea mărturisesc Legea și prorocii – și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El...”*.

Vedeți voi? Prin credința în Isus Hristos, cu El și prin El s-au întâmplat toate aceste lucruri. Și astăzi este posibil: *„Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată...”* (vers. 22-24). Noi am primit acest har pentru că prețul cel scump a fost plătit.

Frați și surori, harul pe care ni l-a dat Dumnezeu nu este ceva fără importanță. Înainte ca harul să fie descoperit, prețul cerut de Lege trebuia să fie plătit. El, dătătorul Legii a luat osânda asupra Lui în locul tău și al meu și a plătit totul, pentru ca noi să devenim liberi, să fim neprihăniți înaintea Feței lui Dumnezeu, fără păcat, să fim spălați în Sângele Mielului, prin har.

Vers. 23-4: „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus*”. Nicio cale nu trece pe lângă Hristos. El este calea, adevărul și viața. Noi Îl vestim pe Isus Hristos cel răstignit, care a înviat și va reveni.

Vers. 25: „*Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu*”. În Isus Hristos, Domnul nostru, noi am primit totul ca un dar din partea lui Dumnezeu.

Acum partea a doua. Dacă noi ne gândim la cele 22 de capitole ale Apocalipsei, atunci noi Îl vedem pe scumpul nostru Domn care nu doar a răscumpărat Biserica. El n-a spus doar: „Eu voi zidi Biserica Mea”. Despre Biserică nu este scris doar că „Dumnezeu a pus în Biserică diferite slujbe: apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători”, ci noi Îl vedem pe Domnul nostru ca Fiu al omului umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Așa cum este scris în Zaharia 4, sfeșnicul reprezintă Biserica.

Frați și surori, Domnul nostru Cel înviat este Biruitorul de la Golgota. El are șapte stele în mâna dreaptă. Aceste șapte stele au fost cei șapte îngeri mesageri pentru cele șapte biserici. Și mesajul pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său a mers mai întâi la cei șapte trimiși, mesageri, pentru cele șapte biserici. Astfel am recunoscut că într-adevăr noi am ajuns și suntem în perioada de timp a ultimei biserici. El a trimis pe ultimul Său mesager care era în mâna Sa dreaptă, iar mâna dreaptă a Domnului nostru rămâne ridicată. Dreapta Domnului câștigă biruința! Indiferent prin ce încercări avem de trecut, dreapta Domnului rămâne ridicată, dreapta Domnului câștigă biruința. Este necesar ca noi să acceptăm și să primim ceea ce Dumnezeu a vrut să ne spună prin mesagerul Bisericii. De aceea în epistola adresată fiecărei Biserici este scris: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul*”.

Și aceasta o putem spune cu deplină credință: ceea ce ne-a fost spus și descoperit în acest timp prin slujba fratelui Branham n-a fost

spus și scris niciunei alte epoci a Bisericii. Începând cu timpul Reformei s-a primit cunoștința din ce în ce mai adânc. Dar doar în generația noastră au fost descoperite toate învățăturile fundamentale din Scriptură despre dumnezeire, despre botez, despre Cină, despre păcatul original, despre alegerea dinainte. Căci Cuvântul Domnului vine întotdeauna la proroc. Toți ceilalți au fost reformatori, ei au avut mesajul lor pe care l-au adus, prin har. Dar noi trăim într-un timp când toate lucrurile ajung la încheiere, ajung la apogeu. Nu va mai rămâne nimic neîmplinit.

Frați și surori, de aceea când fratele Branham s-a referit la Apoc. 10:7, el n-a vorbit niciodată despre „o taină”, sau despre „taina lui Dumnezeu”, ci întotdeauna a vorbit la plural despre „tainele”, și aceasta este ceea ce frații nu pot să deosebească. În Apoc. 10:7 este vorba despre taina lui Dumnezeu care atunci va ajunge la încheiere. Dar fratele Branham vorbea despre taine, la plural. Toate tainele care au fost ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu au fost descoperite. Să spunem încă o dată: niciodată mai înainte întregul conținut al Vechiului și Noului Testament n-a fost descoperit într-o așa armonie și n-a fost vestit ca în timpul nostru.

Cu o inimă sinceră și deschisă, spun aceasta pentru toți frații din întreaga lume. Tot ceea ce a aparținut de slujba fratelui Branham s-a încheiat. Ceea ce lui i-a fost descoperit și încredințat ne-a fost descoperit și încredințat și nouă, ca noi să le putem da mai departe. Aici este vorba despre descoperirea tuturor tainelor care au fost ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este vorba despre slujba care i-a fost dată lui personal. Dacă lui i-a fost spus despre prima, a doua sau a treia tragere, atunci aceasta aparține de slujba lui; prima a fost partea evanghelistică, apoi partea de învățătură și în final partea profetică – au fost trei etape ale slujbei lui. La începutul slujbei lui i-a fost spus: „Fă slujba unui evanghelist”, iar fratele Branham a accentuat și a spus: „El n-a spus «Ești un evanghelist». Ci El a spus doar «Fă slujba unui evanghelist»”. Dar după aceea a venit tragerea a doua, în partea a doua a slujbei lui, când el a fost călăuzit mai departe în alte lucruri și apoi a venit și deschiderea celor șapte peceti.

Frați și surori, tuturor fraților din întreaga lume trebuie să li se spună: Tot ceea ce a spus Domnul slujitorului și prorocului Său cu referire la slujba lui noi trebuie s-o lăsăm acolo unde Dumnezeu a pus-o și rânduind-o. Dacă cineva m-ar întreba: „De ce nu predici despre cele șapte tunete? De ce nu predici despre viziunea despre slujba din cort, despre una sau despre alta?”. Nu este slujba mea, nu este însărcinarea mea. Eu v-o mai spun o dată: toate lucrurile care au aparținut slujbei fratelui Branham, ce i-a fost spus lui, de exemplu: „Așa cum lui Moise i-au fost date două semne tot așa ție ți se vor da două semne. Dacă nu vor crede primul semn, atunci vor crede pe al doilea. Și nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici măcar cancerul”, toate acestea trebuie lăsate acolo unde Dumnezeu le-a pus. Eu repet încă o dată: Toți frații din întreaga lume să recunoască faptul că fratele Frank nu predică despre cele șapte tunete, nici despre slujba din cort sau despre alte lucruri. Eu nu pot spune niciun cuvânt și nici nu trebuie să spun vreun cuvânt despre acestea. De ce să spun eu ceva? Acestea s-au referit la slujba fratelui Branham, iar slujba fratelui Branham este încheiată. Dacă m-ați întreba: „Ce ne poți spune din Biblie despre cele șapte tunete?” Atunci eu vă pot spune: „Citiți Apoc. 10” și veți vedea că ceea ce au spus cele șapte tunete trebuia pecetluit și n-a avut voie să fie scris. Ce să vă spun eu despre aceste lucruri dacă n-au fost scrise? Eu nu vă pot spune nimic despre acestea și eu sunt foarte mulțumit că nu trebuie să spun ceva despre aceasta. Dar mă gândesc că fratele Branham m-a rugat să predic în locul lui în Los Angeles și mi-a spus că Dumnezeu i-a dat o viziune și că el trebuie să se mute la Tucson, Arizona. El trebuia să-și facă bagajul și nu putea să meargă la această întrunire din Los Angeles și m-a rugat: „Poți să mergi în Los Angeles ca să predici acolo în locul meu?”. Dacă citim mai departe, vedem cum mai târziu Dumnezeu îi dăduse mai înainte o viziune. El a văzut cum aceste tunete puternice au răsunat și stâncile s-au prăvălit la vale. De peste cincizeci de ori fratele Branham s-a referit la această întâmplare foarte puternică. În 28 februarie, cei șapte îngeri au apărut acolo sub formă de piramidă și al șaptelea înger i-a spus să se întoarcă la Jeffersonville căci a sosit timpul deschiderii celor șapte peceti. Dar frații nu văd în ce legătură

au fost spuse aceste lucruri și ei vorbesc despre „credința de răpire care ar fi în cele șapte tunete” și fac doar o mare zarvă cu aceste lucruri. Dar ce predică ei? Ei nu predică decât doar închipuiri personale, doar vânt. Dacă fratele Branham vorbește de cele șapte tunete și le leagă cu credința de răpire, atunci acești frați trebuie doar să citească și să audă că fratele Branham, în ultima pecete din 24 martie 1963, a spus că „cele șapte tunete sunt în cele șapte peceti și acolo este credința de răpire”. Adică, prin descoperirea celor șapte peceti, Dumnezeu ne-a descoperit tot ceea ce fusese ascuns până atunci. Și credința de răpire este deja astăzi în noi. Noi nu mai trebuie să așteptăm credința de răpire. Noi știm, când Domnul va reveni atunci se va întâmpla aceasta și noi vom fi la Domnul pentru totdeauna.

Frați și surori, voi nu vă puteți închipui ce înseamnă aceasta pentru mine, că de la început Dumnezeu ne-a ocrotit de orice închipuire și fantezie. Noi putem duce totul înapoi în Scriptură. Și așa cum Domnul însuși a spus, că noi avem de predicat doar Cuvântul și de depozitat hrana. Noi am făcut ambele lucruri. Cu o sinceritate deplină din inimă noi am propovăduit Cuvântul și am publicat predicile fratelui Branham, toți le pot citi și pot fi aduși la zi în Împărăția lui Dumnezeu. Îi mulțumim Domnului Dumnezeului nostru pentru marea prioritate dumnezeiască pe care ne-a dăruit-o, ca să avem respect față de Cuvântul Său, și într-adevăr să credem cum spune Scriptura.

Să facem un cuprins despre ce s-a vorbit astăzi. Noi trăim în ultima parte a timpului de har. Și aceasta a spus-o Dumnezeu dinainte. El l-a luat Acasă pe prorocul Lui, dar tot ceea ce i-a fost descoperit lui ne-a fost descoperit și nouă. Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu că putem ordona biblic toate lucrurile și Îi putem da cinstea pentru toate lucrurile și să știm că Dumnezeu Își încheie lucrarea Lui de răscumpărare cu Mireasa Mielului. Și toți cei ce sunt din Dumnezeu vor auzi glasul lui Dumnezeu, și niciunul din aceștia nu va adăuga nimic Cuvântului lui Dumnezeu și nu va scoate nimic din el, având respect față de Dumnezeu, respect față de Cuvântul lui Dumnezeu! Așa cum am spus mai înainte, dacă din cer s-a spus: „*Pecetluiește ce*

au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!” atunci noi respectăm aceasta din toată inima, noi respectăm ceea ce a spus glasul din cer. Toate celelalte glasuri care spun altceva, acestea nu corespund cu Scriptura. Doar glasul care a venit din cer, doar aceasta este Adevărul și toate lucrurile se vor întâmpla la timpul potrivit. Apoc. 10:7 este în viitor; Apoc. cap.1, 2 și 3 își găsesc împlinirea. Cele șapte biserici și-au avut decursul lor și Dumnezeu, în timpul nostru, aduce totul la încheiere.

Frați și surori, acum ne apropiem de încheiere. Nu este atât de simplu să te oprești. Cuvântul lui Dumnezeu este atât de prețios! În Apoc. 8 ne este spus foarte clar despre ce este vorba. Apoc. 8:1: *„Când a rupt Mielul pecetea a șaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas”*. Acum vă rog să aveți un respect de sută la sută! Cei șapte îngeri mesageri pentru cele șapte biserici din Apoc. cap. 1, 2 și 3 care au fost arătați în legătură cu bisericile, care au primit mesajele lor și le-au dat mai departe Bisericii, s-au născut, au trăit și au fost aici pe pământ, au fost în Efes, în Smirna au fost în fiecare oraș pe care Domnul Dumnezeu l-a hotărât în aceste scrieri și ni le-a dat mai departe. Acolo au fost cei șapte bărbați ai lui Dumnezeu care au primit mesajul lui Dumnezeu și l-au dat mai departe Bisericii lui Dumnezeu. Așadar cei șapte îngeri mesageri ai celor șapte biserici nu sunt în cer; ei au fost aici pe pământ și au adus Bisericii mesajul. Dar cei șapte îngeri cu trâmbițele sunt în cer. Aceasta trebuie să se respecte.

În Apoc. 8:2 este scris: *„Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe”*. Nu li s-a dat un mesaj, ci șapte trâmbițe. După aceea urmează trâmbițele și judecățile trâmbițelor. După ce al șaselea înger cu a șasea trâmbiță anunță judecata și se întâmplă deja lucrul acesta, atunci este făcut anunțul: *„În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui...”*. Nu când al șaptelea înger își aduce mesajul către biserica din Laodicea! Ci în zilele în care al șaptelea înger cersc va suna din trâmbița lui cerească, atunci taina lui Dumnezeu se va încheia.

Frați și surori, vreți voi să săruțați Cuvântul lui Dumnezeu și să mulțumiți astăzi lui Dumnezeu pentru această descoperire

puternică a Cuvântului Său? Totul este ordonat și Domnul Dumnezeuul atotputernic ne dăruiește har ca noi, cu un respect deplin, să recunoaștem, să-I fim mulțumitori lui Dumnezeu și să putem așeza toate lucrurile. Cea mai mare slujbă care a putut exista pe pământ și pe care o putea împlini un om a avut-o fratele Branham. Slujba lui a fost confirmată de Dumnezeu așa cum a fost și slujba Domnului nostru Isus Hristos. Eu am fost martor ocular și am auzit, aici în Germania și în Statele Unite, și cu toată siguranța pot spune înaintea Dumnezeului atotputernic că slujba pe care Domnul, ca Fiu al omului, a avut-o pe pământ s-a repetat în timpul nostru. Dar Domnul nostru este Domnul nostru; și William Branham este William Branham. Domnul nostru este însuși Dumnezeu care a lucrat în mod supranatural. William Branham a fost un om care s-a născut pe acest pământ, tatăl lui se chema Charles, iar mama lui Ella. Să deosebim aceste lucruri. Întotdeauna Dumnezeu a avut vase pe care le-a putut folosi. Noi nu dăm vasului cinstea, ci toată cinstea i-o dăm Dumnezeului atotputernic care a umplut și binecuvântat acest vas. Atunci putem spune: Binecuvântate sunt picioarele acelora care aduc vestea cea bună!

Noi am spus deseori acest lucru: fără un mesager noi n-am fi avut niciun mesaj, dar fratele Branham a avut mesajul Cuvântului descoperit al lui Dumnezeu. Iar noi avem dreptul să ducem acest mesaj până la marginile pământului, și când ultimul va fi auzit chemarea, va fi spus „Da” și va fi chemat afară, când numărul va fi deplin, atunci trâmbița lui Dumnezeu va răsună și Domnul va reveni. Mai întâi vor învia morții în Hristos, apoi, noi cei vii care vom fi rămas vom fi transformați și, împreună, vom fi ridicați în slavă. Domnul Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu credincios. Așa cum a încheiat El lucrarea de creație, tot așa va încheia El și lucrarea de răscumpărare în generația noastră.

S-o mai spun încă o dată: conștienți, cu o minte clară, pe baza descoperirii Dumnezeului nostru atotputernic, putem recunoaște ce timp trăim, ceea ce se întâmplă pretutindeni și din ce motiv Domnul nostru a spus: „Când vedeți că toate aceste lucruri se întâmplă, atunci, în acea fază, ridicați-vă capetele, pentru că izbăvirea trupurilor voastre

este foarte aproape”. El spune: „*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece*” (Mar. 13:31). „Eu v-am spus toate aceste lucruri dinainte pentru că atunci când se întâmplă aceste lucruri voi să puteți recunoaște că timpul este foarte aproape”.

Îi mulțumim Dumnezeuului nostru pentru că ceea ce noi vedem o putem vedea în lumina Cuvântului profetic, putem fi treji și clari în mintea noastră și ne putem pregăti. Și când Domnul nostru va reveni să fim și noi acolo. O spun din convingere: eu cred că toți care acum primesc mesajul dumnezeiesc, fără nicio împotrivire, se decid și se pun de partea lui Dumnezeu, aceia sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu. Noi suntem copii ai făgăduinței, avem parte de făgăduința pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi: „*Mă duc să vă pregătesc un loc și apoi Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi*” (Ioan 14). Îi mulțumim Domnului Dumnezeuului nostru. Frați și surori, noi vom fi la Domnul pentru totdeauna.

Încă o dată avertizarea pentru toți cei care încă n-au luat decizia clară pentru Domnul. Poate ici și colo se preocupă cu ei înșiși, cu unul sau cu altul. Veniți la Domnul! Primiți Cuvântul din Ps. 32 pe care l-am citit ieri seară. El iartă toate încălcările noastre față de Lege și nu-și mai aduce aminte de păcatele noastre. Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Primiți ca o dovadă a alegerii voastre prin faptul că voi aveți un acord desăvârșit față de Cuvântul lui Dumnezeu și față de ceea ce face Dumnezeu astăzi. Că noi nu ne-am oprit în anul 1965, nu privim doar în urmă și nu spunem „prorocul, prorocul, prorocul a zis...”. Nu! Noi am primit legătura și putem duce ultimul mesaj până la marginile pământului, astfel ca numărul să fie deplin și Domnul să poată reveni. Deseori noi am spus în acest loc: ceea ce Dumnezeu a făcut în trecut ne leagă cu ceea ce face El acum și ceea ce face El acum ne pregătește și ne leagă cu ceea ce va face în viitor. Dumnezeu nu-Și va încheia lucrarea Lui doar pe Muntele Sionului. Înainte ca El să-Și facă lucrarea de încheiere acolo, El Își va face încheierea, cu o putere maiestuoasă, în cei aleși dinainte din Mireasă. Înainte va fi o încheiere cu cei credincioși, iar după aceea va fi o încheiere cu Israelul și cu toate neamurile. Domnului

Dumnezeului nostru să-I fie adusă toată cinstea în toată veșnicia, din toată inima și din tot sufletul. Mulțumire Lui! Amin.

Ne plecăm capetele, stăm în rugăciune și ascultăm; și prin această cântare El va vorbi cu noi. Ne plecăm capetele în rugăciune cu multă mulțumire. Să nu fim trântiți la pământ, ci cu privirea sus la Dumnezeu să devenim liniștiți. În încrederea în Domnul este puterea noastră. Noi nu ne încredem în noi înșine, ci ne încredem în Dumnezeu, în bunătatea și harul Său.

Frați și surori, dacă Domnul ne-ar întreba astăzi: „Ați înțeles voi ce v-am vorbit?”. Așa este scris în Mat. 13:51: „*«Ați înțeles voi toate aceste lucruri?»*, i-a întrebat Isus. *«Da, Doamne»*, I-au răspuns ei”. Poți tu să spui: „*«Da, Doamne»*”? Atunci spuneți-o: „*«Da, Doamne, noi am înțeles»*”. Noi am înțeles, am primit și ni s-a descoperit prin Duhul Sfânt.

Îndeosebi toți care astăzi sunt noi în mijlocul nostru, care încă nu și-au dedicat viața lor Domnului...Dorim să începem cu tinerii noștri. Sunt atâtea necazuri și încercări. Ei sunt expuși atâtor încercări ca niciodată înainte. Luați Cuvântul lui Dumnezeu, primiți-l, trăiți răscumpărarea în interiorul vostru și în fiecare zi umblați cu Domnul! Rămâneți treji în toate lucrurile și totuși fiți o mărturie vie. Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască har tuturor în fiecare zi, tinerilor, bătrânilor, celor mari, celor mici, să fim o lumină, nu cu multe cuvinte, ci cu umblarea noastră, ca oamenii să întrebe: „De fapt, cine sunteți voi?”

Astăzi noi dorim să ne dedicăm viața din nou Domnului. Pe cei în vârstă, pe cei slabi, îi vom aduce pe toți înaintea Domnului. Mulți care au auzit Cuvântul în ultimii cincizeci de ani nu mai pot veni astăzi aici fiindcă bătrânețea i-a ajuns, dar ei sunt în legătură cu Dumnezeu. Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru partea tehnică și posibilitățile tehnice, că toți pot fi în legătură directă, pot asculta și trăi împreună cu noi. Astăzi noi vrem să ne dedicăm viețile Domnului nostru. Dacă în mijlocul nostru sunt unii care încă nu sunt botezați biblic, la sfârșitul acestei adunări au această posibilitate. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu credincios. El ne cheamă și noi putem spune

«Da», El ne vorbește și noi Îi putem răspunde cu un «Da». Noi am înțeles ceea ce a spus Domnul atunci, cum un ispravnic credincios ia Vechiul și Noul Testament împreună; toate lucrurile le-am primit, ne-au fost descoperite în armonie divină și noi putem duce ultimul mesaj până la marginile pământului, ca să se îplinească Mat. 24:14: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor*”, ca să se îplinească faptul că adevărata hrană despre care a vorbit fratele Branham – căruia i-a fost poruncit s-o depoziteze – noi s-o putem da mai departe. Pentru că omul nu trăiește doar cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Noi credem într-un singur Dumnezeu. Nu în doi, nu într-o dualitate sau într-o trinitate. Nu doi, nu trei s-au unit și au devenit una, nu! Unul, Singurul, veșnicul Dumnezeu, ni S-a descoperit în Isus Hristos. Isus Hristos este descoperirea vizibilă a Singurului Dumnezeu invizibil. El a putut spune: „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl*”. Amin. Spuneți toți „Aleluia!” Cinste Dumnezeului celui viu pentru descoperirea lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Câți doresc să se boteze? Avem frați și surori în mijlocul nostru care doresc să se boteze? Văd o mână, două, trei, patru, cinci. La sfârșit o să mergem la bazin să facem botezul. Unii nu au posibilitatea să se boteze în adunările lor. Aici noi n-avem doar o casă de adunare; această casă să rămână o casă de rugăciune pentru toate popoarele. Așa a spus Domnul nostru: „*Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele*” (Is. 56:7). Noi suntem adunați aici din toate popoarele, națiunile și limbile ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Și cine nu poate fi aici ascultă acolo unde el trăiește. Acesta este harul lui Dumnezeu.

Tuturor fraților slujitori din toate popoarele, din toate limbile și din toate națiunile le dorim binecuvântarea Dumnezeului atotputernic. Luați saluturi cu voi și duceți-le în toate bisericile și în toate locurile la toți frații și surorile noastre. Împreună noi spunem Maranata! Vino Doamne Isuse! Noi ne pregătim și credem că și această zi este o zi de pregătire. Amin.

Gândiți-vă la noi în rugăciunile voastre pentru următoarele călătorii. Gândiți-vă în mod deosebit și la mine în rugăciunile voastre, pentru ca Domnul să dăruiască har pentru fiecare călătorie. În ultimii doi ani am făcut 135 de călătorii și pot spune că Domnul Dumnezeu Și-a dat binecuvântarea Lui pretutindeni. Dumnezeu să binecuvânteze în insulele Azore, să binecuvânteze limba portugheză, limba spaniolă. Domnul să binecuvânteze în toate popoarele și limbile. Așa cum am citit în Gal. 3, că în Isus Hristos toate popoarele vor fi binecuvântate. Toți au fost binecuvântați și vor fi binecuvântați în continuare. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe frații din România care m-au însoțit în Bulgaria și pe toți ceilalți frați. Toți frații care slujesc Cuvântului în toate popoarele și limbile, din Ottawa, Montreal și indiferent de unde sunteți, luați saluturi cu voi. Luați saluturi în Praga, Slovacia, Austria, România.

Domnului Dumnezeului nostru să-I fie adusă mulțumirea. El a spus prorocului: „Eu voi trimite o foame și sete după auzirea cuvintelor Mele”. Vedeți că această foame este aici, și Cuvântul descoperit este aici. Lui, Dumnezeului atotputernic să-I fie adusă toată cinstea. Amin.